

FOLK OG LAND

NR. 21 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 15. NOVEMBER 1969

LØSSALG KR. 1,50

SIEGFRIED:

Men Vidkun Quisling var ikke død!

To av høstens bøker beskjeftiger seg påny med ham og hans skjebne.

Professor Langfeldt finner ham like sprø som Hamsun og pater Rieber-Mohn tror han så på Berggrav som sjelesorger!

Professor Langfeldt finner flere svekkede åndsevner.

Det er ganske påfallende hvorledes interessen for Quisling og hans liv og skjebne har tatt et nytt oppsving nå nesten et kvart århundre etter at man i fedrelandets navn tok livet av ham. Og vi tenker ikke her bare på bøker, fjernsynssendinger og teaterstykker i England, som vi tidligere har omtalt, og heller ikke på striden omkring boken til Ralph Hewins og Løbergsaken, som ennå ikke har funnet sin endelige avslutning. Vi tenker på enda ferskere hendelser, bl. a. på at to av høstens nye bøker beskjeftiger seg med den mann som hans politiske motstandere i en oppreven tid lot dømme til døden som landsforræder.

Vi har såvidt nevnt begge bøker tidligere. Den ene er pater Rieber-Mohns kringkastingsserie «Forrædere?» i bokform, og den annen er professor Gabriel Langfeldts «Gåten Vidkun Quisling». Og la oss ta den siste først ettersom Langfeldt jo allerede tidlig påkalte oppmerksomheten i forbindelse med det politiske oppgjør som kalles «landssvikoppjøret» da han gransket Knut Hamsuns åndelige habitus på den måte som dikteren selv har skildret i sin siste bok.

Vi legger naturligvis ikke så stor vekt på den for almenheten naturligvis urkomiske konklusjon at dikteren hadde «varig svekkede sjelsevner», ettersom det ikke er professor Langfeldt som har funnet opp betegnelsen. Det vi kritiserer pro-

fessor Langfeldt for er den sjikanøse måte undersøkelsen ble foretatt på og den måte han i den forbindelse behandlet Marie Hamsun på.

Men, la nå dette ligge. Skjønt det muligens er en viss sammenheng mellom en eventuell skyldfølelse i den forbindelse og professorens fornyede kretsing om åstedet — karakterisert ved Quisling — i denne boken 24 år etterpå.

Det ser ut til at professoren i likhet med pateren ikke med glede tenker tilbake på dødsdommen over Quisling. Mens den siste her skyter seg inn under en allminnelig uenighet i anvendelse av dødsstraff, så løser Langfeldt sitt problem ved å hevde at Quisling stikk i strid med de føreliggende erklæringer fra de sakkyndige dengang ikke var tilregnelig. Skjønt han ikke engang er helt sikker på det.

Når det gjelder professor Langfeldts anstrengelser for å vise hvor unormal Quisling var, så må en tenke på det Ibsen fastslår, at når utgangspunktet er som galest blir resultatet som originalt. For hvorledes skulle en kronjøsning som Lang-

Den allvitende pater.

feldt med Hamsunmentalundersøkelsen som bakgrunn, kunne komme til annet resultat enn at en politisk motpol som Quisling måtte være sprøyte gal.

Hans skrivebordsvurdering av Quisling fireogtyve år etterpå bygger da også på absolutte ensidige kilder. Han går således ut fra — og det må vel være mot bedre vitende? — at det var en normal «rettssak» som ble ført mot

(Forts. side 2)

En reddende «trykkfeil»

DEN AFTENPOSTEN, DEN AFTENPOSTEN!

Det er synd på AFTENPOSTEN. For dette blad som alltid har utmerket seg med å bære kappen på alle skuldre holdt faktisk på å slippe opp for skuldre å bære den på.

Vi minnes AFTENPOSTEN som Reichskommissar Terobovens hjertebarn under okkupasjonen, med drabelige utfall mot alle Tysklands indre og ytre fiender. Og vi skal ikke si noe galt om det slik situasjonen nå engang var — bortsett fra at det kanskje hadde vist mere nasjonal holdning å støtte den norske ministerpresident Quisling istedenfor hans tyske motspiller. Men, la nå gå med det. Hvem skulle så ha ventet å møte det samme blad forrest i rekken av drabelige heimefrontfolk på jakt etter samarbeidsfolk.

Bladet har en meget lang nese som det snuser etter den antatte folkemening med. Det snuste seg til sterk forbundenhet med den røde Stalin i 1945 og logret av beste evne for denne vår østlige nabo. Men tidene forandrer seg og AFTENPOSTEN så avgjort med dem. Begeistring for Sovjet kjølnet og ble erstattet av ny troskap mot det vestlige demokrati representert ved USA. Og som følge av dette fikk den gamle røde venn hyppig på pelsen.

Inntil situasjonen på verdensmarkedet ble litt diffus igjen. Sterkere krefter bak alleslags kennedyer og kinger ble etter hvert rødere enn selveste Sovjetsamveldet, og atter det skilte (USA og Sovjet) bøyte seg mere og mere sammen

i felles anstrengelser med å undertrykke verden.

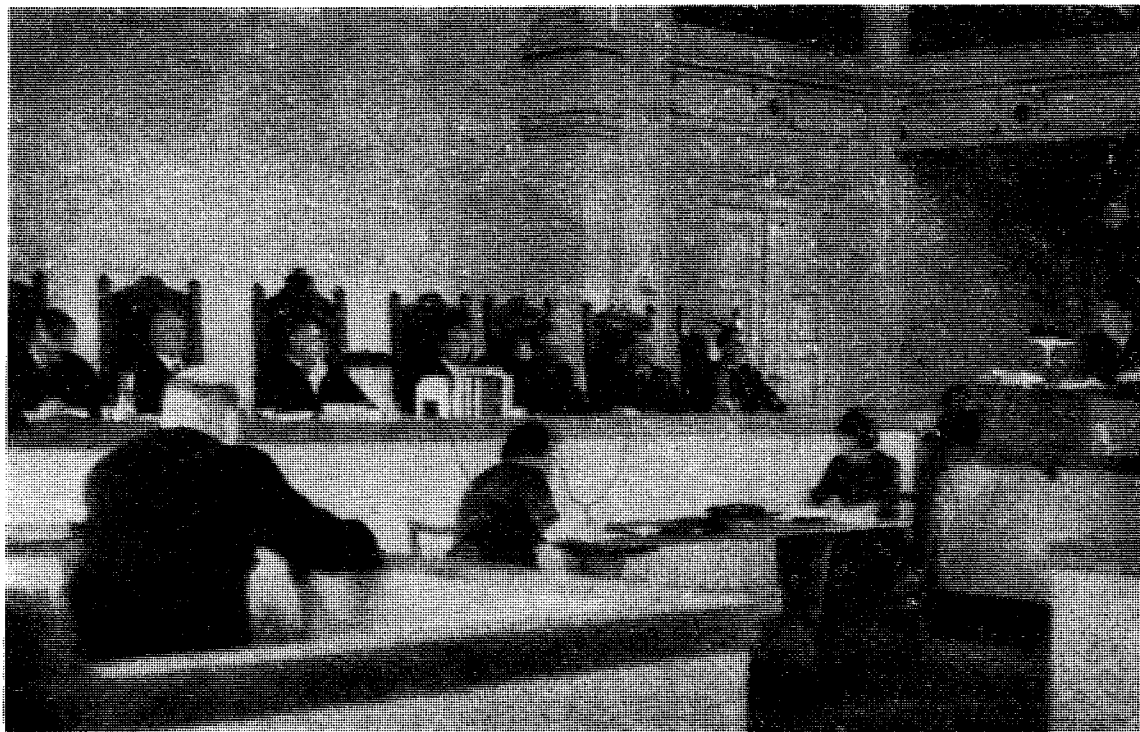
Og AFTENPOSTEN slengte kappen vilt rundt seg fra skulder til skulder, snart begeistring over de røde og snart kritikk. Inntil det nye høyrellys Kjell Hanssen fikk skjegget i postkassen for alvor med sin vidunderlige «krigshistorie», made in Denmark, men med hjemmelagede okkupasjonsboller. Han kom i skade for å finne frem en av de bortgjemte plater og skrev faktisk (forøvrig i forbindelse med kampene om det Monte Cassinø som de vestallierte ødela så totalt):

«Den første tyske fallskjermdivisjon viste en usannsynlig innbithet. Dens forsvarskamper langs dalene og på fjelltoppen er stordåd i krigshistorien og kan sammenlignes med tyskerens forsvar av Stalingrad.»

Skulle man ha hørt på maken! Og det var nettopp dette man sa i Sovjetsamveldet, nærmere bestemt i hærens organ «Røde Stjerne» (og med utdrag i selveste «Pravda»). Man beskylder — og visse med god grunn om enn ikke akkurat i dette tilfelle — «Aftenposten» for historieforfalskning og er dypt fornærmet over at bladet har fremholdt tyskerens innsats og ikke den røde hærs. Hele 2000 ord bruker det russiske blad på å korrigere «AFTENPOSTENS» historieforfalskning. Og ilde er naturligvis det for et blad som aldri vil ta et selvstendig standpunkt, som skal tekkes både dem i øst og dem i vest, som skal gjøre alle slags lesere tillags. Gode råd var sannelig dyre!

Men «AFTENPOSTEN» har alltid en utvei. Slik det på en natt skiftet over fra å være Terbovenorgan til å bli heimefrontalerør, slik fant det i siste liten nok en skulder denne gang også. Det var en «trykkfeil» skriver bladet. Egentlig skulle det stått «russernes»

(Forts. side 7)

Professor Langfeldt mener at Solems særdomstol ikke tok noen risiko med mentalundersøkelse av Quisling fordi «folkeopinioen» krevet hans blod. Påstanden viser hva hele landssvikoppjøret sto for rettslig sett.

Men Vidkun Quisling - - -

(Forts. fra side 1)

Quisling av særdomstolen ledet av Solem og med Annæus Schjødt som aktor! Han godtar som brukbar kilde den skandaløse dommen som i første rekke tok sikte på å gjøre det av med den politiske motstander en gang for alle, moralsk og politisk. Han går som denne «domstol» ut fra at Quisling ingen statlig funksjon hadde og at derfor alt han foretok seg på statens vegne var forbrytelse og tyveri og bevis for et sykt sinn. Det faktiske forhold var jo imidlertid det som en professor som gir seg til å kritisere offentlig de sakkyndiges erklæringer fra dengang burde ha forstått (hvis åndsevne var like usvekkede som hos Hamsun og Quisling) at Quisling i det okkuperte Norge hadde en helt legal stilling som godkjent representant for okkupasjonsmakten. Han hadde full folkerettslig adgang til å foreta de disposisjoner Langfeldt bygger sin «undersøkelse» på.

Bortsett fra denne «dom» av særdomstolen og spesielt aktorats fornærmende og uanstendige innsats, er professorens kilder bl. a. den mangfoldige dobbeltspiller Sven Dysthe og hans forbindelse G. W. Müller, som var Terbovens nestkommanderende og som ustanselig gjorde seg bemerket som en av de — for ikke å si den — ledende i Reichskommissars utrettelige kamp mot Quisling. Det var den samme Müller som i siste omgang drev intriger mot Quisling sammen med Sven Dysthes bror Roald Dysthe i den hensikt å sjalte ut NS og erstatte det med en ledelse fra Germanske-SS, Tysk-Norsk Selskap og lignende organisasjoner som Terboven fant mere akseptable enn det norsk-norske NS.

Andre kilder er etpar unevnte universitetsfolk som på jakt etter heltegjerninger erindrer at Quisling truet med å hogge hodet av dem hvis ikke NS-studenter fikk fortrinnsrett til det lukkede medisinske studium! Og ikke å forglemme bøkene til notoriske Quislingvenner som Benjamin Vogt og Sverre Hartmann, samt avisartikler av den rabiate Niels Chr. Brøgger.

På basis av dette materiale er det ikke å undres på at professorens konklusjon blir som ønsket. En kan jo bli sprø bare av å lese alt dette tøvet.

Og Langfeldt selv tar som utgangspunkt det som knapt noen historiker vil være enig med ham i: at Quisling førte et hårdt og brutalt styre. Han «drev med forfølgelse

av jøder, lærere og prester» og meget annet i den stil. Hvis Langfeldt hadde fulgt med i for eksempel Løberg-saken ville han ha lagt merke til at folk som bl. a. professor Vogt fremholdt Quisling som den mest moderate av alle de hjemlige ledere i de okkuperte land. Og det samme har da også en lang rekke andre fremholdt.

Det som i første rekke gjør Langfeldts fremstilling av Quislings forhold under okkupasjonen så misvisende er naturligvis først og fremst dette at han ikke tar med i regnestykket striden mellom Quisling og den tyske leder i Norge, Reichskommissar Terboven. Det var således den siste som — forøvrig tydeligvis i et visst samarbeide med Berggrav — fikk viktet Quisling inn i striden med lærere og prester, en strid som bygget på et helt løgnaktig grunnlag og i virkeligheten var en ren politisk strid.

Og enda viktigere var denne strid mellom Quisling og Terboven når det gjaldt den uttrykksmåte som Quisling måtte benytte i sine offentlige taler og som Langfeldt flittig benytter seg av for å karakterisere ham som brutal og blodtørstig. Den som kjente Quisling vet at slike uttalelser ingenlunde dekket hans virkelige innstilling. Det var dels munnsvær slik at Terboven ikke skulle få noe angrepspunkt mot ham for å være for «moderat» og dels var det vanlig jargong på aksesiden dengang uten egentlig innhold. Enhver snakket om en iallfall i Norge imaginær jødisk motstander og om jødernes ledelse både av «plutokratene i vest» og bolsjevikene i øst. Det var som når de venstreradikale i dag snakker om «monopolkapitalen» om «juntaen» og alle de andre ordklistre.

Typisk for professorens måte å behandle stoffet på er også den bruk han gjør av vitneuttalelser i saken mot Quisling, bl. a. av general Hansson, om at den person aktor presenterte i retten var en helt annen person enn den Quisling de kjente fra før. Også Ruge, Ullmann og flere var inne på det samme. Og av det slutter da mentalgranskeren at Quisling hadde gjennomgått en personlighetsforandring i forbindelse med sinnsykdom. Det vitneuttalelsene i virkeligheten burde ha antydning for professoren var vel det så mange andre har oppfattet: at aktorats bilde av tiltalte var fullstendig bort i veggene, ondsinnet, meningsløst og urettferdig.

Vel, plassen tillater ikke at vi går mere i detaljer. Folk

som leser boken får selv gjøre seg opp en mening om hvor åndsevne svikter og hvor de er mindre utviklet. Konklusjonen i boken er iallfall dette at Quisling burde vært mentalundersøkt trass i at de to oppnevnte sakkyndige erklærte at det ingen grunn var til det og at lagman Solem uttrykkelig slo fast i retten at det intet var iveien med tiltalte. En kan kanskje undres over hva en slik mentalundersøkelse skulle være godt for når Langfeldt så enkelt kan avgjøre saken hjemme ved skrivebordet fireogtyve år etterpå. Det Langfeldt skriver i samme forbindelse er imidlertid interessant og høyaktuelt som en dom over hele «retts»oppgjøret:

«Når man tenker på hvordan en forsvarer i en ordinær sak ville ha krysseksaminert de sakkyndige vis a vis det massive materiale som tydet på sjelelig abnormitet hos siktede, må det medgis at alminnelig fremgangsmåte ikke ble benyttet. Jeg kan ikke forklare dette uten å formode at hele rettsapparatet, inklusive de sakkyndige, var påvirket av folkeopinionen. Dette er ikke en beskyldning om bevisst svikt i ansvar. Den slags påvirkninger foregår regelmessig ubevisst og behøver ikke bli gjenstand for bevisst motiv. Folkeopinionen krevde at Quisling måtte dø. — Vi har nå fått saken såpass på avstand at vi bør være modige og ærlige nok til å erkjenne at dette påvirket vår rettergang.»

Professoren skriver altså at det ikke behøver å være et bevisst motiv hos dommere og andre medvirkere i

(Forts. side 7)

Den norrøne litteratur

Jorge Luis Borges: Den norrøne litteratur. Cappelen's populære skrifter.

Det er dessverre mange, spesielt blant ungdommen, som har sørgelig lite kjennskap til den gamle norrøne litteratur. Dels skyldes det vel dette at en er blitt tutet ørene fulle med skryt om andre kulturer og med nedvurdering av den gammelgermanske. Men det skyldes kanskje også at det igrunnen har manglet lettlesle og interessevekkende oversikter. Og så må man naturligvis gå til en utlending, en argentiner for å finne en virkelig god og oversiktlig og begeistret omtale av den norrøne litteratur slik vi møter den i den eldre og den yngre Edda, i sagaene og i skaldediktningen.

Argentineren Jorge Luis Borges må kunne begeistre selv en nord-

Tyske bøker om Division Wiking m. v.

Paul Hausser: Soldaten wie andre auch — der Weg der Waffen-SS. Pris kr. 62,—

Peter Strassner: Europäische Freiwillige (mit original Ärmelband) Die Geschichte der 5. SS-Panzer-Division «Wiking». Pris kr. 55,—

Franz Schreiber: Kampf unter dem Nordlicht. Deutsch-finnische Waffenbruderschaft am Polarkreis. Pris kr. 53,—

Der Kessel von Tscherkassy. Die Flut verschlang sich selbst — nicht uns. Ein Dokumenten- und Kartenwerk in neuer Auflage. Ein Gemeinschaftswerk der Truppenkameradschaft der 5. Wivision Wiking. Pris kr. 40,—

Fraktfritt mot forskuddsbetaling. Eller oppkrav med tillegg av frakt og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENSTE

Boks 3214 — Oslo 4

Postgiro 1 64 50

mann for den gamle norrøne litteratur, så overveldende begeistret som han selv er. Og så greit og oversiktig som han legger det frem i sin lille bok, som vi håper skal bli populær selvom den er kommet blant de upopulære.

La oss anbefale denne lille boken til ungdommen — og til andre naturligvis med å sitere disse linjene av argentinerens betraktninger:

«Likesom enkeltmenneskene har også nasjonene sin skjebne. Å eie og å miste er folkenes felles tilskikkelse. Å være iferd med å oppnå alt, og så tape alt, — er tyskernes tragiske fatum. Den skandinaviske skjebne er mer besynderlig og er beslektet med det som foregår i drømmenes verden. Sett i verdenshistorisk perspektiv fortøner det seg som om nordboenes kriger og bøker aldri skulle ha eksistert. Nær sagt alt forble ukjent, uten å etterlate spor, som om det var skjedd i en drøm eller sett i en magisk krystallkule. —»

S.

FELLESMARKEDET

drøfter nå opptagelse av Francos Spania og en regner med at saken vil være i orden i løpet av neste vår. Det er mulig at det er Francos monarkiske flirt som har gjort ham akseptabel i den høyst demokratiske forsamling. Men hva så med Norge, som fremdeles så lystig rir de gamle kjepphester og som føler seg så uvel når ikke-demokrater opptrer i de internasjonale forsamlinger. Skal en droppe planene om

Hvorledes er det med BLADPENGENE? Har DE betalt?

Det er viljen, som det gælder!
Viljen frigør eller fælder,
viljen, hel, i alt det spredte,
i det tunge som det lette.
(Ibsen i Brand)

Om du taper, så gi tål,
bare ikke glem ditt mål,
la din vilje være stål —
prøv igjen!
(Robert Burns)

Eg gled meg kvar gong eg råkar
ein mann som veit kva han vil,
og set inn det han kan.
(Per Sivle)

Å ville heftig og het det ene,
det er en vei som til måls har ført,
sålenge blomster har stått på grene,
sålenge Herren en bønn har hørt.
(Alf Larsen)

Det sterkeste vitneprov
er undertrykte vitneprov.
(Andrew Hamilton)

å gå inn i Fellesmarkedet av hensyn til den udemokratiske Franco eller skal han gis status som en slags halvdemokrat? Forøvrig synes interessen for tilslutning til Fellesmarkedet å ha tapt seg i England og da smitter det vel hurtig over på det meget selvstendige Norge.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Krig i forkledning

Et av hovedpunktene i den berømmelige Løbergsaken var som kjent dette hvorvidt Norge som stat var krigførende etter 10. juni 1940. Naturlig nok, ettersom dette at staten Norge — ikke Eksil-Norge — etter den uoppsigelige våpenstillstandsavtalen fremdeles kriget med Tyskland var en nødvendig forutsetning for at noen etter denne dato kunne dømmes etter straffelovens paragraf 86 om krigsforræderi, eller denne paragrafs avkom landssvikanordningene.

Den etter alle solemerker å dømme høyst ugilde dommer Hougen i Oslo byrett fant det som kjent — trass i den tyske forhandler, general Buschenhagens vitneprov i motsatt retning — bevist at krigen i ordets virkelige betydning, altså som folkerettslig fundert statlig krig, fortsatte unhindret av kapitulasjoner og våpenstillstand. Og hva pussigere er: han fant det historieforfalskning å være når Hewins og hans norske forlegger holdt seg til det tyske syn. At dette er juridisk pølseprat forstår enhver uten videre.

Det som imidlertid interesserer oss her er dette at heller ikke eksilfolkene i sitt hjerte og i sine handlinger klart og utvetydig aksepterte det som dommer Hougen altså fremdeles slår så fast nå at alt annet er historieforfalskning.

Vi har før nevnt at Norges såkalte «allierte» slett ikke så på Norge som en krigførende stat. Den daværende amerikanske utenriksminister Byrnes har i sin bok «Ærlig talt» klart gitt uttrykk for det. Rent bortsett fra at hadde Norge vært en krigførende alliert stat, så hadde naturligvis de nye okkupasjonsavtaler (eller hva nå rettssvikerne foretrekker å kalle dem) vært den rene absurditet.

Under rettssaken mot Løberg opptrådte også Løbergs prosessfullmektig (på statens regning) som vitne og fortalte om sin innsats som flyver i RAF. Han forsøkte å vise at de var norske soldater i statlig betydning fordi de hadde norske emblemer på sine britiske uniformer. Ved nærmere eksaminasjon viste det seg at det dreiet seg om et emblem merket «Norway», som etter hans mening så klar viste at det her var innsats av det krigførende «Norway». Det samme kan ellers også sies om de norske frontkjempere på østfronten, som også i likhet med andre frivillige bar nasjonalitetsmerker.

Vi har tidligere også gjengitt utdrag av en artikkel skrevet av en journalist som berettet om de nordmenn som ble utdannet som soldater i Skotland under annen verdenskrig, men som ikke ble satt inn under invasjonen på Kontinentet fordi eksilregjeringen nektet dette. Som naturlig var etter at Norge var gått ut av krigen. Journalisten berettet at man la skylden på Ruge, som hadde understreket at nordmenn ikke måtte settes inn andre steder enn i Norge. Som naturlig kunne være og overensstemmende med Grunnloven.

For å slå dette ihjel har vi da fått høre om den norske deltagelse under landgangen på Walcheren. Sannheten kryper imidlertid frem selv om man forsøker å sperre den inne bak dommer i Oslo byrett og lignende. Under jubileumsfeiringen av denne landgangen leser vi således et telegram om «norske veteraner (som) besøker Walcheren» og der står det sannelig svart på hvitt at det her dreiet seg om norske frivillige i en britisk avdeling: «10 nordmenn, som for 25 år siden var kommandosoldater og offiserer tilknyttet den skotske 52. Lowland Divisjon under landgangen på Walcheren, reiste osv.»

«FARLIGE FORDOMMER»

Det er DAGBLADETS hetsmedarbeider i Bundes-tyskland som har funnet noe nytt å bekymre seg over. «Nasjonalsosialismen hadde også sine 'gode sider', mener 61 prosent av unge vest-tyskere i alderen 15—19 år», slår han bekymret fast. Det er en gallupundersøkelse som har ført til dette nedslående resultat. Og Jon-Hjalmar Smith utdyper det: «En stor del av de unge avslørte en 'nokså fascistoid innstilling' som professor Jaide uttrykker det. Som eksempel nevner han at 68 prosent uttalte seg mot nazimordprosesser og 42 prosent mot de utenlandske arbeidere i Vest-Tyskland. 38 prosent mente at en mann som Adolf Hitler på nytt kunne komme til makten i Tyskland.»

DAGBLAD-mannen vet ikke hva han skal legge i dette bedrøvelige bevis på «farlige fordommer» hos de unge tyskere, men slår resignert fast at «den slags tendenser finnes sikkert også i andre land enten de kaller dem fascistoide eller ikke» og det er farlig, skriver han, å over-se denne fare bare fordi man stirrer seg blind på «det såkalte opprøret på ytterste venstrefløy» som åpenbart har DAGBLADETS mest pornografiske velsignelse.

Og for å komme tilbake til advokat Annæus Schjødts innsats som norsk soldat, så skal vi sitere noen linjer fra et telegram som AFTEN-POSTENS Londonkorrespondent Carlos Forsberg har sendt bladet: «Lord William Sholto Douglas av Kirtleside døde torsdag, 75 år gammel. Fra å være nyutdannet krigsflyver under den første verdenskrig, steg han i gradene til å bli øverstkommanderende for Storbritannias berømte «Fighter Command» under den annen verdenskrig. Dette medførte at han også indirekte var øverste sjef for de to norske jager-skvadronene 331 og 332.»

En legger merke til at også korrespondenten føler litt ubehag likeoverfor avsløringen om den statlige norske krigsdeltagelse og derfor skyter inn et «indirekte». Å nei, det var nok direkte nok og overensstemmende med de statlige forpliktelser Norge påtok seg i våpenstillstandsavtalen.

Men for dommer Hougen må vel alt dette som pressen slik serverer fortone seg som

Et glemt brev
fra Nansen om Quisling

Til belysning av påstanden om at Nansen ikke mente at hans medhjelper ble militært forbigått.

Det var vel Benjamin Vogt som først, på bakgrunn av noen situasjonsbetonte uttalelser fra medlemmer av familien Nansen, gjorde iherdig forsøk på å redusere også Quislings humanitære innsats i Russland under hungerkatastrofen. Det måtte jo nødvendigvis gjøres ettersom det ikke passet inn i det bilde som jøssingene hadde tegnet av sin hovedfiende nr. 1. Også professor Langfeldt kommer i sin bok, som vi omtaler på annet sted i bladet, inn på dette og griper med begjærighet påstanden om at det var Quisling som hadde forstørret innsatsen etterpå som et argument i forsøket på å fremstille ham som mere eller mindre sprø.

Langfeldt vrir og vender på uttalelser av Nansen og andre som går i motsatt retning og konkluderer med at «Vi må vel etter dette gå ut fra at de uttalelser Nansen avga om Quisling, ikke var mere enn hva han så å si følte seg forpliktet til.»

Dette får nå stå ved sin verd. Den som for eksempel leser hva Nansen skrev om Quisling i sin bok «Gjennom Kaukasus til Volga» må vel se noe annerledes på det selv om det ikke passer i professorens regnestykke. Det vi fester oss ved her er at Langfeldt skriver følgende:

«I 1928 bodde professor Olaf Broch og frue hos Quisling (på den britiske legasjon) under et studieopphold i Moskva. Quisling klaget over å være blitt forbigått, og Broch bragte klagen videre til Nansen ved sin hjemkomst. Ifølge brev fra professoren til Odd Nansen, svarte Fridtjof Nansen at han kunne ikke bli klok på Quisling. Broch antydet at Nansen (storkors av St. Olav) kanskje kunne foreslå en dekorasjon. Nansen svarte benektende. Det meste han ville gjøre, var ved given leilighet å nevne for de militære autoriteter at Quisling følte seg forbigått. — Skjønt, sa Nansen, han selv var ikke av den oppfatning.»

Verdien av dette vil fremgå av følgende brev som Fridtjof Nansen allerede 14. mars 1925 (to år etter at

den reneste jacobsenske historieforfalskning. Det skal bli rart å se hva Høyesterett vil foreta seg for å redde byrettsdommerens skjegg ut av postkassen!

Quisling var blitt nektet videre permisjon i Generalstaben) sendte til de samme militære autoriteter:

«Kaptein V. Quisling var under mitt hjelpearbeide for den russiske hungersnød min representant i Ukraine, og ledet arbeidet i denne del av Russland på en fortreffelig måte, som vant stor anerkjennelse fra alle sider. Det var beundringsverdig hva han oppnådde under de vanskelige forhold og med forholdsvis små midler. Med sin organisasjonsevne og takt fikk han alle interessert i arbeidet, og fikk på en intelligent måte myndighetenes tillitsfulle støtte i virksomheten, og han nød en ubetinget tillit fra alle sider.

Da jeg i sin tid henvendte meg til regjeringen for å få tillatelse for kaptein Quisling til å delta i vårt arbeide, ble det av forsvarsministeren uttrykkelig fremholdt at det etter hans opfatning var meget ønskelig at en norsk offiser skulde være med i denne virksomhet, da han bl. a. derved også kunde erverve sig kunnskaper som vilde være nyttige for Norge, og det ble mig uttrykkelig lovet at kaptein Quisling skulde få permisjon for å delta i vårt hjelpearbeide, uten at dette skulde få noen skadelig virkning på hans militære stilling og karriere. Det samme ble også gjentatt av forsvarsministeren, da jeg annen gang søkte om tillatelse for kaptein Quisling til å hjelpe mig i arbeidet.

Efter sin hjemkomst fra Russland har kaptein Quisling vært syk en tid, og jeg erfarer at han nu er satt langt tilbake i sin militære karriere. Det synes meget beklagelig om han efter sit opofrende arbeide i Russland skal ha vanskelig for å komme frem som offiser, hvilket strider imot de uttrykkelige forutsetninger for hans ansettelse i det russiske hjelpearbeides tjeneste, hvor han har utført et så fremragende dyktig arbeide, som jeg ovenfor har omtalt, og desuten erhvervet sig verdifulle kunnskaper om russiske forhold, som vistnok kan komme til megen nytte.

Fridtjof Nansen»

«NORD-VIETNAM ER IKKE I KRIG»

Den svenske utenriksminister, Torstein Nilsson, opplyste på det sosialdemokratiske partis landsmøte at «søta bror» ville gi Nord-Vietnam 200 millioner sv. kroner.

Uttalelsen forårsaket høye bølger i den internasjonale andedam, spesielt var amerikanerne forbitret. For å dempe på uttalelsen, som mange oppfattet som en provokasjon mot USA, ble det fra svensk hold hevdet at det dreiet seg om et felles-nordisk hjelpetiltak. Forsøket viste seg å bli et slag i luften for vår nabo i øst. På norsk hold hadde man ikke en gang fått beskjed om tiltaket før pressemeldingen forelå. Utenriksminister Nilsson forsøkte å ro etter beste evne, men med dårlig resultat. For å bøte på det verste sa Nilsson at han anså Nord-Vietnam for ikke å være i krig, i og med at kamphandlingene bare foregikk i Syd-Vietnam. Den var god. Er det noen som ikke trekker parallellen fra norsk historie? Hvis en slik uttalelse blir akseptert blant politikerne, skal ikke vi protestere. Vi anser videre kommentarer unødvendige.

MER U-HJELP

Vi har tidligere omtalt eks-president Nkrumah's hang til å skaffe seg overdådig utstyr, gullsenger m.v. Han rakk også å bestille seg en luksustog i England til

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Halvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

den nette sum av 5 millioner pund. Skipet skulle ikke være stort, 2 300 tonn, men utstyrt med alle mulige overdådigheter. Blant annet skulle den romme en seng i gull og badeværelse i marmor.

Nå er den kjedelige situasjon oppstått at Ghana's nye president ikke vil ta imot det bestilte skipet. Heller ikke vil han betale for det på sitt lands vegne.

Vi synes at de som går inn for utvidet hjelp til u-land bør spytte i kassen og betale for fregatten. Man må jo ha medlidenhet med de fattige og lignende nasjoner i verden.

LIKESTILLING FORHINDRER RASEKONFLIKT, SIER BRITISKE PARLAMENTARIKERE

VG og andre kvasiliberale aviser er talerør par excellence for dem som går inn for raseblanding og likestilling mellom rasene.

Nylig brakte nevnte avis en artikkel hvor britiske liberale fikk sitt syn på trykk. Disse innrømmer at immigrasjonen fra oversjøiske

land har medført problemer for det engelske folk, «men», sier de, «det er en vei ut av uføret, nemlig likestilling mellom rasene». De farvede og deres barn må skaffes bedre forhold, hevdes det fra parlamentshold.

Av 80 000 barn som hvert år går ut av skolen på de britiske øyer i dag, er 10 000 farvede. Men i 1979, om bare ti år, vil tallet være steget til 40 000. «Refleksjonene gjør seg selv», skriver VG. Vi gjør oss også refleksjoner. Resultatet vil bli en farvet majoritet på de britiske øyer, hvor de hvite enten blir assimilert eller på annen måte må forsvinne.

De liberale påpeker overfor dem som er imot fortsatt immigrasjon og likestilling at alle velgere har vært med på å stemme for lovene som de er og de som er kommet hit er lovet gode forhold. Dermed basta! Parlamentarikerne sier at det de har lovet må holdes, enten de vil eller ei. Hva «snille» politikere har påført det britiske folk av ulykke, er det ikke vanskelig å skjønne.

USA GÅR ALLTID FORAN

ikke bare innen romfart og forskning, men også når det gjelder bruk av narkotika.

En fremtredende politiker derover hever sin røst for å få forandret narkotikalovene i mer liberal retning. Han vil at USA's føderale og lokale lover skal forandres slik at marijuana kan bli klassifisert som et hallusinogen, og ikke som nå, et narkotikum.

Hvis loven blir forandret slik, vil det bety at straffen for å bruke eller være i besittelse av marijuana vil bli redusert til et lavmål.

Det er også mennesker i vårt land som omgås med denslags skrulle ideer, ja, sågar slår til lyd for fritt salg av narkotika. Hva disse i realiteten vil, er at de som ikke har karakterstyrke nok til å la være, det betyr i nesten 100 pst. av tilfellene ungdom, fritt kan ødelegge seg fullstendig, både fysisk og mentalt.

At slike forslag er ledd i «klassekampen», skulle ikke være nødvendig å nevne.

OGSÅ BLINDE HØNER FINNER KORN

At Arbeiderbladet aldri står på de hvites side i rasekonflikten, er vel forsåvidt en kjent sak. Men det er allikevel all grunn til å sperre øynene opp når man leser redaktør Hirstis artikkel «Er vi alle rasehatere?»

Nå skal man selvsagt ikke vente seg så altfor mye av en mann som Hirsti. Til det er han en altfor god sosialdemokrat. Men det som er verdt å merke seg ved hans artikkel, er først og fremst den nye måten man nå på sosialdemokratisk hold vil «løse» raseproblemet på. Tidligere var det som kjent vanlig å skjelle ut de hvite «rasistene», samtidig som man i triumf viste til «viten-skapelige» bøker som «beviser» rasenes «likhet».

Men etter at også de farvede fant ut at de var biologisk forskjellige fra de hvite, begynte man å være litt mer varsom med å brøle om «raselighet» og «rasetoleranse».

Selvsagt finnes der fremdeles enkelte «Leninsohner» iblant oss som oppmuntrer folkene til «raseforbrødring», men eksemplet med England har nok skremt mang en «humanist». Og det er nettopp dette landet som har gjort redaktør Hirsti så betenkt. At til og med «the Land of Hope and Glory» skulle motsette seg farget innvandring, var et slag under beltestedet på det «huv-»
(Forts. side 7)

Slik kom Hitler til makten

Vi frisker opp litt som synes glemt i dag.

På bakgrunn av alt det som er servert i skolebøker, i presse og kringkasting gjennom de siste 25 år kan det forekomme spesielt ungdommen utrolig at Hitler kunne komme til makten i et Tyskland hvor så å si alle i dag synes å ha glemt fortiden. Det kan derfor være grunn til å gi en mere nøktern beretning om det som virkelig skjedde i Tyskland fra Versailles til Hitlers maktovertagelse.

II.

Den nasjonalsosialistiske revolusjon søkte man opprinnelig, i årene 1919 til 1922, å nå ved å erobre massene ved propaganda. Men så kom året 1923, og med endringene i hele den politiske stilling i Tyskland forandret også NSDAP sin politiske taktikk.

Våren 1923 besatte Frankrike Ruhrområdet. En stor nasjonal bølge slo over Tyskland. En frihetskamp syntes å være mulig. Ved siden av landets tropper — Reichswehr — vokste de nasjonale forsvarsforeninger opp til

en maktfaktor. NSDAP nærmet seg også disse, i og med at dets SA ble omdannet til en militæravdeling fra den politiske propagandaavdeling det før hadde vært og siden igjen skulle bli.

Hele situasjonen syntes å forlange en snarlig løsning. Forutsetningen for en frihetskamp var etter Adolf Hitlers mening å styrte Weimardemokratiet og det syntes ikke lenger nødvendig å gjøre dette ved langsomt å tilkjempe seg det tallmessige flertall. For NSDAP og de nasjonale forsvarsforeninger syntes nå en hurtig

bevæpnet maktovertagelse å være den riktige vei. Forutsetningen for dette var igjen at statstroppene — Reichswehr — stillet seg i den nasjonale revolusjons tjeneste.

Den avgjørende faktor i Adolf Hitlers politiske regnestykke var general Ludendorff.

Det gjaldt å gruppere omkring Ludendorff, den store feltherre fra første verdenskrig, dem av forsvarsforeningene som ville revolusjonen. På høysommeren 1923, på den tyske dag i Nürnberg, sluttet NSDAP, forbundet Oberland og Riksflagget seg sammen til et «Tysk Kampforbund» under Ludendorffs militære kommando og Hitlers ubestridelige politiske ledelse.

Navnet Ludendorff skulle også trekke Reichswehr med. Man trodde å kunne regne med de bayerske tropper under «marsjen mot Berlin», som man åpent proklamerte. Om de nordtyske tropper trodde man nok at de ville forholde seg overfor Ludendorff som de regimenter som skulle arrestere Na-

oleon da han vendte tilbake fra Elba, og som på spørsmålet: «Vil dere arrestere keiseren?» svarte med ropet: «Leve keiseren.»

Høsten 1923 trådte den bayerske regjering Knilling tilbake på grunn av kampforbundenes revolusjonære vilje. I stedet kom en mann som nød mer tiltro hos det bayerske folk enn det bayerske folkepartis parlamentariker. Knillingregjeringen overga hele den utøvende myndighet i Bayern til den forhenværende statsminister Gustav von Kahr.

Vi skal ikke her komme nærmere inn på enkeltbegivenhetene høsten 1923. Vi søker sammenhengen og de innerste drivende krefter i det som hendte og som førte til slik tragedie for delta-gerne.

Alt en gang før, i årene 1920-21 hadde von Kahr vært den som avgjorde Bayerns historie. Forsvarsforeningene hadde brakt ham til makten etter Kapp-kupet. Han drev først deres politikk, siden ga han etter for presset fra parlamentarikerne og ofret hjemmevernet.

Straks deretter ble han selv ofret av parlamentarikerne.

Allikevel hadde Kahr i året 1923 en høy posisjon hos det bayerske folk. Og langt utenfor Bayern så man den gang i Kahr statsmannen som kunne redde de borgerlige partier — han ble kalt «Syd-Tysklands Bismarck.»

Etter sovjettidens heksegryte, etter pøblens og de rødes skrekkelige syntes denne mann for den fornuftige befolkning å personifisere den gamle, borgerlige ordning i den monarkiske stat.

Von Kahr hadde passet som statsminister i den stille tiden før krigen. Men nå ble han satt i en stormfull tid med revolusjon og mot-revolusjon. Og folkets håp — likesom parlamentarikerne beregninger — diktet ham om fra det han var, nemlig en dyktig statstjenestemann, til det han ikke var, nemlig det landet lengtet etter da: en fører.

For ennå søkte de brede lag av den nasjonale befolkning sin fører blant det gamle monarkiske systems store
(Forts. side 6)

SIEGFRIED:

Femogtyveårsjubileet for russernes «befrielse» av Finnmark

Noen betraktninger omkring den brente jords taktikk og om litt av hvert annet i den forbindelse.

Et av de riktig store propagandanumrene mot tyskerne i 1945 — og senere også for den saks skyld — var at de benyttet den brente jords taktikk i Finnmark da russerne til stor bestyrtelse ikke minst for den norske Londonregjering, som ifølge AFTENPOSTEN hadde «andre planer», rykket inn i Norge. Ja, det var til og med et av anklagepunktene i Nürnberg.

Forskjellen på propaganda og virkelighet får man et levende inntrykk av ved å lese en bemerkelsesverdig artikkel av Sverre Hartmann i VG for 14. oktober. Det er bare besynderlig at bladets redaksjon, som har vært blant de ivrigste når det gjelder å beskyldte tyskerne for barbari og krigsforbrytelser i forbindelse med hendelsene i Finnmark, ikke stusset aldri så lite over det som berettes i artikkelen.

Hartmann offentliggjør nemlig en — såvidt vi vet — hittil ikke offentliggjort skrivelse fra den norske forsvarssjef i Øst-Finnmark under første del av den finske vinterkrig, oberstløytnant Os. Og skrivelsen som ble rettet til 6. divisjon i Harstad gikk faktisk ut på å foreslå at Norge selv allerede dengang skulle svi av Øst-Finnmark for at russerne ikke skulle falle for fristelsen til å utvide sine operasjoner til Norge. Finnene på sin side brukte jo en slik fremgangsmåte.

Ifølge Hartmann lød oberstløytnant Os' henvendelse til 6. divisjon slik:

Russernes innrykning i Norge feires, trass i at den norske forsvarssjefen nordpå i sin tid foreslo å brenne av Øst-Finnmark for å hindre nettopp dette.

General Arne Dahl minnes.

«Den finske stridsplanen å brenne alle nemnande hus og føre bort folk og forråd etter kvart som russane vinn fram, vil føre med seg: Når russane vinn fram i Salmijärvi, vil dei store gode husa på norsk side frå og med Svanvik oppetter dalen venteleg få russarane til å gå på av all makt til å berga seg inn der. Eg har ikkje nok folk og stridfang til å hindra dette. Tryggaste rådgjerda til å hindra nøytralitetsbrot på dette grunnlaget er difor etter mitt skjøn at vi brenner hus og tyner landet so snart finnane gjer det same i Salmijärvi og Kolo-sjokki. Eg vil da gje opp Øvre Pasvik og samla forsvarsstyrken om stroket frå Svanvik og nordetter. Til å førebu dette held eg tida inne til å setta i verk utrømning av Øvre Pasvik frå og med Svanvik og sør-etter. Det gjeld her i alt omlag åtte hundre menneskje som må førast ut or Aust-Finnmark. Går styremaktene med på planen må det straks verta sytt for skip til bortførsla, med mat og forsyningar ombord til ferda.

Avgjerda må haldast løynt so lenge råd er. Eg har difor ikkje til no nemnt saka for nokon. Tvangsrømning her vil truleg føra med seg frivillig utrømning i større stil fra Sør-Varanger elles.

Oppgave over påkravt skipsrom i det heile kan ikkje gjerast opp før vedtaket er gjort og kunngjort. De som skal takast i fyrste vending må få kort varsel so dei kann verta bortsen-

om det.»

de før russane får nyss

Vi synes dette skriv fra den ansvarlige norske forsvarssjef i Øst-Finnmark i desember 1939 kaster et skarpt lys over all hetseten i forbindelse med at tyskerne fulgte oberstløytnant Os' forslag da russerne virkelig rykket inn over grensen i 1944. Hva med alle bøkene, alle artiklene, alle filmene og alle rettssakene mot både tyskere og nordmenn som hadde befatning med den brente jords taktikk i 1944? Blant de nordmenn som medvirket for å være en støtte mellom befolkningen og den tyske militærledelse var bl. a. minister Lippestad. Han ble dømt for denne rent sivile medvirkning til gjennomføringen av den norske forsvarssjefs gamle plan.

Nå skal det heller ikke stikkes under stol at det ikke var så lenge oberstløytnant Os ble sittende som forsvarssjef, enten det nå — som Hartmann synes å me-

(Forts. side 6)

NRP — en nordisk kjetter 1969

Ved Hallgeir Horde

Da Göran Assar Oredsson i begynnelsen av 50-årene dannet den bevegelse som skulle bli Nordiska Rikspartiet (NRP), var han slett ikke alene om å appellere til nasjonalsinnede svensker. Tallrike grupperinger så i de årene dagens lys både her i Norden og på kontinentet. Det var det unge, nasjonale Europa som hadde tatt fatt på reorganiseringen, en prosess som skulle vise seg å bli både lang og møysommelig.

Men Oredssons NRP avvek fra dem alle på ett vesentlig punkt. Mens de andre antok en mer eller mindre nøytral nasjonal form, for dermed å unnsnippe nazi-stemplet og raseriet fra demokratiets lausbikkjer, avisene, i den tro at det dermed skulle bli lettere for dem å arbeide, heiste Oredsson ganske frekt «piratflagget» med Solkorset som allnordisk kjennetegn og Adolf Hitlers nasjonalsocialisme som ideologisk grunnlag.

For, som han engang sa til forfatteren av denne artikkel, uansett i hvilken form vi organiserer oss, vil vi bli hengt ut som «nazister». Og folk vil tro det når det «står i avisen». Har vi dertil også erklært at vi ikke er det, fra-

Pressen er rystet — —

tar vi oss selv bare de viktigste argumentene og blir stående uten noe skikkelig svar til hysterikerne.

Ganske riktig, ingen av gruppene unngikk å bli utnevnt til «nazistisk» uaktet deres forkledning. Men kun NRP forble immun overfor massemediens hetseriske anfall — ti der i leiren oppfattet man ikke nazist som noe skjellsord, og man følte seg ingenlunde «avslørt» om pressen bragte skandalehistorier om deres «sammenvergelses».

Derimot fikk Oredsson en leksjon i hvor meget de demokratiske «friheter» og «rettigheter» er verd når alt kommer til alt. Så lenge han bare var «den gale, selvbestaltede Führer i Malmö» og ble betraktet som en harmløs og ufarlig etterlevning av en brun fortid, var alt vel. Han ble latterliggjort i pressen som serverte mer eller mindre selvfabrikerte «intervjuer» med ham. — Stakkars, han er jo litt gal, men han må jo få lov til å si sin mening, vi lever jo i et fritt land.

Men etter hvert som Oredssons Riksparti etablerte seg og ble identisk med all skikkelig «nynazisme» i Sverige, og dets avis, Nordisk Kamp, utkom som en trykksak på 20 sider, skulle pipen få en annen lyd. De usynlige, men alltid tilstedeværende krefter i demokratiet, satte seg i sving, slik at intet trykkeri i landet våget sette så mye som en side av avisen. Samtidig avanserte Oredsson i presseomtalen fra den halvgale godfjotten med Hitler-dilla til en ikke mindre gal, men samfunnsfarlig, ideologisk smittebærer, som det burde aksjoneres kraftig mot.

Trykkeriboikotten begynte i 1960 — og den vedvarer til dags dato. Nordisk Kamp utkommer allikevel, og om den ikke lenger er trykt, så er den en meget respektabelt stensilert avis, vanligvis på

(Forts. side 8)

Finnmark evakueres med trusler, tvang og grusomheter fra de tyske soldaters side — slik en ser det her på bildet.

Femogtyveårsjubileet . . .

(Forts. fra side 5)

ne — skyldtes den gjengitte henvendelse til 6. divisjon, eller at man mente han ikke var den alvorlige situasjon voksen. Han ble frabeordret med sykepermisjon og erstattet av oberst Faye allerede før jul 1939.

*

Hendelsene i Finnmark i 1944 har ellers naturligvis fått spesiell interesse og omtale i dagspressen og annetsteds ettersom det jo er et slags jubileum det er tale om.

Vi nevnte at AFTENPOSTEN i en omtale av hendelsene dengang fortalte at eksilregjeringen ingenlunde likte den russiske innmarsj nordpå, som rimelig kan være. Man hadde andre planer, heter det, hva nå disse kan ha vært. I den forbindelse kan det ha sin spesielle interesse å nevne at undertegnede i sin tid ble dømt for å ha skrevet at eksilregjeringen hadde utlevert Nord-Norge til Sovjet.

Det hadde man naturligvis i og med undertegnelsen av den nye okkupasjonsavtale med Sovjetsamveldet, USA og England i mai 1944, noe som altså nokså omgående ble etterfulgt av den russiske innmarsj. Vi har tidligere nevnt en artikkel av general Arne Dahl, som hadde kommandoen over norske frivillige som alle nådigst fikk lov av russerne å delta, men som måtte søke både om oppholdstillatelse og mere for å få kjempe i eget land!

Vi ser ellers at general Dahl strever verre i et intervju med Morgenbladet for å bortforklare dette at både USA (med samt England) og Sovjetsamveldet var fullt klar over at Norge ikke var krigsdeltager og at det derfor med sikte på krigshandlinger i Norge ble undertegnet avtaler som bare kan karakteriseres som okkupasjonsavtaler med de tre land. For vi kan neppe tro at generalen var og er så verdensfjern at han ikke begrep dette. Vi må derfor anta at hans «forbauselse» over både russernes og amerikanernes innstilling skyldes hensynet til den «gode sak» og den autoriserte historielegende om statlig norsk krig etter 1. juni 1940.

De faktiske forhold var jo som generalen selv anfører i intervjuet at de 300 norske militære som under Dahls ledelse ble sendt over fra England for «å delta i befrielsen» bare såvidt ble tålt av russerne og ingen norsk offiser ble godtatt ved den russiske øverstkommanderendes stab.

Når det gjelder USA's innstilling, så beretter general Dahl at han allerede i begynnelsen av 1944 hadde fremlagt planer om å sende en divisjon til Finnmark. Riktignok måtte det da foruten nordmenn også være med allierte tropper, idet det som kent ikke fantes så mange norske frivillige i England at det på langt nær kunne fylle en divisjon. Planen ble forelagt general Eisenhower, beretter Dahl men svaret ble nei. For, sier general Dahl:

«Jeg fikk (også) det bestemte inntrykk at særlig amerikanerne faktisk oppfattet Finnmark som russisk interessesfære, og at dette selvfølgelig var en sak for russerne å ta seg av. Norge kunne delta med symbolsk kontingent — —»

Klarere kan vel ikke de alliertes syn på Norge som «krigførende» uttrykkes.

En annen side av saken er at general Dahl, som den energiske og initiativrike offiser han er, benyttet anledningen da russerne stanset sin fremrykning ved Tana til å drive krig på egenhånd — fortrinnsvis forøvrig i det ingenmannsland som oppsto mellom de russiske og de tyske tropper. Og i tillegg til sine 300 mann stablet han på bona ytterligere en bataljon av den lokale befolkning.

Når spørsmålet er om det var grunn til å bebreide eksilregjeringen at den på denne måte ga russerne legal innmarsjstillatelse under betegnelsen «befrielse», så må man naturligvis bedømme dette ut fra hva man visste dengang. Det var faktisk liten grunn til å tro at russerne godvillig ville trekke seg ut igjen etter at det tidligere gjennom Roosevelt var blitt øvet påtrykk på eksilregjeringen for å få den til å godta avståelser til Sovjet nordpå. Det var nok også andre grunner enn skjære godviljen som fikk russerne til å trekke seg ut igjen fra Øst-Finnmark. Hvis ikke lykken dengang var bedre enn eksilforstanden, så ville det jo ikke engang finnes noe propagandagrunnlag for norsk NATO-deltagelse. For det er vel lite trolig at Sovjet nå skulle være innstillet på å gå løs på Norge — noe som begrunner vår NATO-deltagelse — når de dengang i all fredsommelighet oppga den del av Norge man allerede hadde besatt.

*

I denne forbindelse nevner vi også det som kan synes underlig for de mange som fremdeles tror på Jøssing-

eventyrene om Norges fortsatte statlige krig: dette at den norske øverstkommanderende ved de forhandlinger som avsluttet Norges krig i juni 1940 gjennom sin representant insisterte på at tyskerne skulle besette også Finnmark. Tyskerne på sin side ville helst at norske tropper skulle overta vaktområdet ved grensen mot Sovjet, men da nordmennene insisterte på det ble enden at vel skulle tyskerne overta også Finnmark, men de norske vaktstyrker ved grensen i Øst-Finnmark skulle fortsatt bli stående der under hakekorsflaget. Forsvarssjefen i Øst-Finnmark, oberst Faye, skulle fortsatt ha kommandoen over denne styrke, men da hele ordningen var så høyst usannsynlig ble det ordnet slik at den norske sjef ikke skulle motta sine ordre direkte fra tyskerne, men via fylkesmannen i Finnmark.

Som nevnt, var hele ordningen så usannsynlig at det måtte foreligge sterk norsk frykt for en russisk aksjon mot Finnmark. La gå med at krigen med Tyskland var avsluttet i og med den våpenstillstandsavtale (for verdenskrigens varighet) som etterfulgte kapitulasjonen av den siste kjempende norske avdeling, 6. divisjon, men det er jo like vel ikke alminnelig at en krig umiddelbart etterfølges av militært samarbeide mellom de to parter.

General Ruge har, forøvrig etter 1945 og da formodentlig med sikte på ikke helt å avlive den norske myte om den fortsatte krig, forklart hvorfor han stilte dette krav til tyskerne under våpenstillstandsforhandlingene i juni 1940: «Vi måtte for enhver pris unngå at det rykket en annen makt inn der lengst nordpå, og at landet på den måten ble delt mellom to fremmede makter.»

Men samme ansvarsbevisste hensyn til vitale norske interesser tok altså ikke eksilregjeringen — hvis den da forøvrig hadde noe valg. Protestere mot den russiske «befrielse» kunne den vel iallfall ha gjort, og den burde og kunne ha unnlatt å la nordmenn delta i denne «befrielsen» og dermed hjelpe russerne med å etablere seg nordpå hvis det var hensikten — noe som måtte antas overveiende sannsynlig på bakgrunn av Roosevelts forutgående press på vegne av Sovjet.

Vi nevner ellers i denne forbindelse at Bernt Balchen, som i egenskap av amerikansk offiser oppholdt seg i Finnmark under den russiske okkupasjon i sin memoarbok har fortalt om

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

manistiske» og sosialdemokratiske Norge.

Og hva verre er. Hirsti har «oppdaget» at det også i Norge finnes atskillige motstandere av farget immigrasjon. Men istedenfor å konkludere med en kategorisk stengning av våre landegrenser, begynner Hirsti å snakke om en slags form for «selvgranskning». Han skriver at rasehat er en «alvorlig tankevekker og en kraftig utfordring til det demokratiske mennesket inne i oss alle sammen».

Nei, tenk det. Vi har altså ikke lenger «seksuelle forstyrrelser» vi som aktivt går inn for skille mellom rasene. Det var da iallefall noe nytt. Da gjenstår det vel bare å ønske redaktør Hirsti og Arbeiderpartiet «velkommen etter», hvis de skulle finne ut at å holde rasene atskilt ikke bare er riktig, men direkte nødvendig for å hindre rasediskriminering. A. T.

«RASSE — EIN PROBLEM AUCH FÜR UNS»

Denne boken av Jürgen Rieger er nylig utkommet i Tyskland. Boken er beskjedent i format og omfang, men

åpenbare annekstjanslyster og — planer luftet av russiske offiserer under en temmelig fuktig selskapelighet. Såvidt vi erindrer antydte han at det var klikk i de russiske planer i Danmark, noe som ødela knipetangmanøveren omkring Skandinavia, som førte til at de også oppga Finnmark. De hadde jo også hendene fulle med å sikre sin posisjon i Øst-Europa og trengte vel den glorie som den fredelige oppgivelse av Finnmark skaffet dem i verdensopinionen.

I disse dager festes det i Finnmark sammen med russerne til minne om «befrielsen». Det kan derfor være både nødvendig og nyttig også å tenke på det som er fremholdt i denne artikkel. Og for eget vedkommende vil vi tilføye at når offiserer som general Ruge og hans stab, for ikke å snakke om oberstløytnant Os, så kategorisk gikk inn for å hindre russerne i å slippe til i Finnmark under annen verdenskrig at de dels grep til og dels foreslo usedvanlige og høyst ekstraordinære forholdsregler, så er det et stivt stykke at undertegnede dømmes i norsk rett for å ha kritisert at eksilregjeringen handlet stikk i strid med dette. Men så var det også en av de berømmelige særdomstoler under «retts»oppgjøret som fant en slik «fremmodig ytring» straffbar.

Siegfried.

svært interessant og uhyre aktuell nå i raseblandingsens århundre.

På omslagssiden er trykt et sitat hentet fra premierminister Disraelis bok «Endymion». Rieger kaller statsmannen «det 19. århundres mest betydningsfulle jøde». Distraeli skriver: « Ingen vil behandle prinsippet om raseulikheter likegyldig. Det er nøkkelen til historien. Årsaken til at historien ofte synes å være så konfus er, at den er blitt skrevet av menn som har ignorert akkurat dette prinsipp og som ikke har kjent til den videnskap det omfatter».

I forordet skisserer Rieger opp grunnene til at kjennskapet til rasene, deres spesielle begavelser og deres adferd er så lite utbredt. Han legger i denne forbindelse vekt på følgende omstendigheter: Marxismen, reaksjonen på nasjonalistenes fremhevelse av den nordiske rase som spesielt høyverdig, og den stadig økende afrikanske innflytelse i FN.

Den 18.7. 1950 erklærte UNESCO kort og godt: «Rase er mindre et biologisk fenomen enn en sosial myte». Men den unge forfatter av foreliggende bok viser med sitater fra verker av forfattere fra forskjellige land at nettopp det motsatte er riktig og at benektelsen av raseulikheter slett ikke har noe med videnskapelig metode å gjøre. Rieger krever bl. a. en «taksering» av rasene for at de dermed «skulle kunne bli plassert i samsvar med sin begavelse». Da kan man spørre: Hvem skal bestemme det? Hvorfor vil han ikke la menneskene leve som de vil? Hvorfor også her en dirigering? Av denslags har vi jo nok.

Når forfatteren bevisst gir avkall på å sitere fra tyske verker fra tiden 1933—1945, så gjør han klokt i det. Men han kunne i det minste henvisse til hva Mathilde Ludendorff skriver i sin filosofi over raser, for der dreier det seg om betydningsfulle ut-sagn.

Videre tar Rieger for seg en rekke interessante aspekter angående rase. Vi vil her nevne i fleng: Raseblanding blant dyr, mennesker og dens virkninger. Forfatteren reiser også spørsmål som: Hvorfor blir det raseblanding? Raser og forbrytelser, rase og kultur, samt en lang rekke andre aktuelle problemer som angår alt man kan sette i forbindelse med rase og mangel på sådan.

Vi tør anbefale alle som vil sette seg inn i dette brennbare tema å anskaffe seg boken gjennom Boktjenesten. Prisen er kr. 10,—.

Kater.

Slik kom Hitler . .

(Forts. fra side 4)
menn, som var gamle av år og tunge av verdighet. Ennå falt det ikke den nasjonale masse inn å søke sin fører i Adolf Hitler, denne soldat som var blitt politiker og folkefører.

Ut fra denne situasjon, fra spenningen mellom de ærverdige embetsmenns ønske om førerstillingen og soldatens krav på det samme, oppsto 9. november 1923.

Begge gruppene — både Kahr, Lossow og Seisser, og Hitler og Ludendorff, ville styrte Weimar-republikken. Men Kahrgruppen gikk da ut fra at «soldaten» Hitler måtte innordne seg som «trommeslager» under deres overlegne ledelse. Hitler derimot ante at disse ærverdige embetsmenn ikke var noen virkelige førere med overlegen politisk vilje. At de bare var borgerlige fagfolk som plutselig av en umild skjebne hadde fått luntten i hånden til en krutt-tønne, som representerte en stor revolusjonære avgjørelse. Og at disse embetsmenn og offiserer måtte ombestemme seg mange ganger før de turde tenne luntten. Nettopp fordi de følte at folket ventet at de skulle ta ledelsen, men at de selv trengte ledelse — og fordi de ventet på den autoritative ledelse som skulle fritta dem selv for ansvaret.

Da fattet soldaten den beslutning å trenge seg frem som fører for embetsmenne-

Den aftnen i bakværelset i Bürgerbräu var det avgjørende psykologiske forspill dette: De tre menn, Kahr, Lossow og Seisser, var ikke revet med av Hitler. Men denne klarte å få dem med i sine planer ved å gå veien først om Ludendorff, så om kongen. «Hvis det skal være et tillitsvotum til Deres Excellence, ja da — —» sa general von Lossow etter lang betenkning til general Ludendorff. Og oberst von Seissner gikk bort og rakte Ludendorff hånden. Kahr vegret seg: «Jeg kan ikke gjøre det uten kongens samtykke.» — «Deres Excellence», svarte Poehner, «som kongelig embetsmenn må vi ikke stille oss bak, men foran kongen.» Da ga Kahr etter: «Jeg overtar statholderskapet i kongens navn.»

Den engstelsen som disse offiserer og embetsmenn følte før spranget inn i illegaliteten, overvandt de ikke på grunn av soldatens krav på ledelsen. De overvandt den imidlertid for kongens og den keiserlige feltherres autoritet.

Dermed er to ting sagt. De tre menn spilte på ingen måte komedie, som de senere

har påstått, og de falt ikke fra så snart de kom utenfor soldatens djevelske tryllekrets. Det var uten tvil slik at de tre menn fra Bürgerbräu ble revet med av begivenhetene. Da de så kom tilbake til sine kontorer, følte de en liten krenkelsens orm gnage på sjelen. De, ærverdige embetsmenn, var blitt ført ut av salen av soldaten med pistol i hånden — og var blitt behandlet som hans sprellemenn. De var blitt trukket inn i en oppstand mot loven, og det av en mann som inni seg følte en annen og høyere lov — men som ikke var noen autoritet for dem.

(Fortsettes)

Reddende...

(Forts. fra side 1)
forsvar av Stalingrad» og ikke tyskernes. De to ord er som kjent så like at det er lett for maskinsetteren å ta feil og for korrekturleseren å overse det!

Så nå står AFTENPOSTEN klar i startgropen igjen, ferdig til å skaffe seg nye og behagelige standpunkter ettersom vinden blåser. Men Hanssen blir kanskje henvisst til en ufarligere virksomhet i Stortinget? Hvor det ikke er så nøye med litt fusk av og til.

*At du ej kan, dig vist forlades, —
men aldrig at du ikke vil*
(Ibsen i Brand)

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.
Møtetid kl. 19.30.

ANNELIESE PAROW TANNINSETNING Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
K i n n

Men Vidkun Quisling - - -

(Forts. fra side 2)
«retts»oppgjøret at de satte seg ut over vanlige rettergangsregler og overlot dommergjerningen til en «folke»mening» som de selv og deres meningsfeller hadde oppagittert og som dels også ble skapt i øyeblikket av en servil presse. Vel, det behøver kanskje ikke det, men like sikkert er det vel at det kan være bevisst og utvilsomt også har vært det hos mange.

Og her kan man da kanskje passende komme inn på den annen bok vi nevnte, den av pater Rieber-Mohn, som i noen «Eftertanker» til de kringkastingsforedrag som nå er kommet i bokform også avlegger FOLK OG LAND flere visitter og som med noen grad av rett beskylder oss for å fremstille «våre ledende jurister i 1945 som en bande hevngjerrige og blodtørstige politikere uten samvittighet og rettsfølelse.» Selvom paterens gjengivelse av vårt synspunkt nok er satt adskillig på spissen. Men som absolutt uten faktisk grunnlag hevder at det er «gangbar prosa» i bladet å «legge et markert unnskyldende ord inn for den angivelig «misforståtte» SS-føreren Heinrich Himmler.» For er det noen vi ikke har lagt inn noe unnskyldende ord for, så er det vel nettopp ham. Vi har tvertimot i flere artikler sterkt kritisert ham for hans illojalitet både overfor nasjonalsosialismen som sådan og overfor Hitler.

Dette har vi gjort oppmerksom på allerede i vår omtale av paterens kringkastingsforedrag og det er ingen grunn til å komme nærmere inn på det her, skjønt en vel kanskje kunne ha ventet av en moralens vokter som Rieber-Mohn, en mann som nå bekjenner at «bunker av» vårt blad og vel da også har lest dem før han uttaler seg offentlig om dem, ville ha tatt med en beriktigelse iallfall på dette punkt i sine «Eftertanker».

Men, så langt fra det. Våre synder har formeret seg, later det til. Vi hører til den triste gruppe av gamle NS-folk som slett ikke angrer etter gammel jøssingopp-skrift, men turer frem med vårt gamle politiske syn. Og noe annet syn på dagens hendelser enn paterens skal man heller ikke ha lov til å ha i det norske demokrati. Da er man «nazist» og dermed håper da de som bruker slike uttrykk (pateren ibefattet) og folk flest skal assosiere det med gassede jøder, mishandlinger i fangeleire og alt det annet som

vel rettelig intet har med nasjonalsosialismen som sådan å gjøre. Vi belastes for å servere «sympatiserende nyhetsstoff om ny-nazisme både her og der, fra Vest-Tysklands von Thielen og Thadden til bevegelsens amerikanske «martyr» George Lincoln Rockwell, om diktaturet i Hellas, om apartheid-politikere i Sør-Afrika.» Det er naturligvis ilde og vi forstår godt at pateren ut fra et «kristelig» syn ikke finner noen «forsoning» mulig med slike folk. Men, så har vi da heller ikke bedt om det!

Det må da kunne gå opp selv for en pater Rieber-Mohn at det er oss som ikke finner noen forsoning mulig med de folk som med grovt brudd på lov og rett kastet oss i fengsler og fangeleire, som mishandlet oss, som drepte våre kamerater både «legalt» og illegalt uten at man senere ville granske saken. Og som i likhet med Rieber-Mohn nå smyger unnav seg ansvaret ved å påberope seg at hvis man ikke hadde begått denne urett så ville den pøbel de hadde oppagittert avlivet oss alle sans facon. Så rettelig bør vi takke til! For hvis det var for å hindre dette, faktisk for å «beskytte oss», hvorfor satte man ikke tingene på rette plass igjen da «folkeopinionen» kjølnet av?

Det skulle jo ikke forhindre at man i dag underkaster «retts»oppgjøret en høyst nødvendig granskning ved upartiske menn og gjorde godt igjen urett som måtte være begått.

Og det er vel også noe for lett vint når Rieber-Mohn etter å ha blandet seg opp i saken slik han har gjort det atter smetter unnav ved å hevde at han ingen jurist er og ikke har forstand på det han drøfter. For det kan da vel ikke være paterens mening at folk skal kunne dømmes selv om det de har gjort ikke rammes av loven bare fordi en «folkeopinion» (som man ikke har annet bevis for enn en råtten presse) krever det?

Pater Rieber-Mohn innrømmer ellers åpent at han ingen uhildet dommer er og han setter sitt håp til en ungdom som kan dømme mere fordomsfritt. Det burde da kanskje ikke ha gått ham hus forbi at en slik ungdom — som overhodet ingen forbindelse har hatt med det som var — kommer til orde på vårt blads ungdomsside, hvor pateren bl. a. forferdes over «en sterkt romantisert fylgjetong om SA-mannen Horst Wessel.» Det kan vel tenkes at denne ikke forutinntatte ungdom har interes-

se av selv å sette seg inn i hva Horst Wessel virkelig sto for i sine kameraters øyne og det gjennom en bok skrevet før Hitlers makt- overtagelse. De stoler kanskje ikke helt på allvitende pateren.

Det burde vel kanskje også formilde pateren noe at Horst Wessel også var prestesønn, ettersom han er freidig nok til å mere enn antyde at Quisling — som prestesønn — angret omkapp med de andre rosverdige eksempler pateren nevner og til og med aksepterte «sjelesorg» av forfatteren til «Folkedommen over NS» biskop Berggrav! For sier Rieber-Mohn: «Mon ikke prestesønnen Vidkun Quisling i kirkepolitikeren Eivind Berggrav møtte sjelesørgeren — bare ham.»

Vi har som nevnt utførlig omtalt pater Rieber-Mohns vurdering av Vidkun Quisling tidligere. Den adskiller seg ikke nevneverdig fra lignende forsøk av folk med større kompetanse på dette område enn den Rieber-Mohn (selv Langfeldt har jo unektelig det) som har utviklet seg til å bli en slags pop-allviter i konkurranse med advokat Nordhus. Vi synes i likhet med FARMAND at denne evindelige pateren som dukker opp overalt med sine meninger og synspunkter begynner å bli noe trettende. Derfor var det også med stor fornøyelse vi leste noen verselinjer i FARMAND om denne pateren som er blitt hjertebar-net på Marienlyst og trekkes inn i enhver diskusjon:

*«En dag fant dr. Ustvedt på
at noe skulle skje.
Han sa til sine folk som så
at vi har et program
hvor vi må ha eksperter med.
så glem for all del ikke ham
som er vår vitens storkanon.
Jeg mener pater Rieber-Mohn.*

*«Og siden da står han parat,
den svært allvitende prelat.
Å spørre ham, ja det er tingen,
vet han det ikke, da vet ingen!*

*Så hvis han tier, blir det tyst:
St. Hallvard på Marienlyst!»*

Det er rimelig at for en slik mann må de mange artikler i FOLK OG LAND, hovedsakelig skrevet av folk som personlig har kjennskap til det de skriver om, fortone seg som «dilettantisk tukling med samtidshistorie ut fra sære og obskure «kilder».

*Gabriel Langfeldt: Gåten Vidkun Quisling. Aschehoug.
Hallvard Rieber-Mohn: Forrædere? Aschehoug.*

Siegfried.

NRP...

(Forts. fra side 5)

ca. 40 sider. Det hevdes at den er en av, om ikke den største stensilerte avis i Europa.

Men ikke bare avisen, bevegelsen består også fremdeles, og har i tiden etter trykningsboikotten bygget ut kontakt- og støttepunkter over hele Sverige. En ti-talls lokale avdelinger, som alle er offisielle, har titt og ofte plakatkampanjer, parkmøter og andre aksjoner, og bidrar derved til å minne folk om at NRP har en virkelig om enn fra demokratisk synsvinkel, beklagelig eksistens.

Det var derfor med bekymring at selveste Aftonbladet (som ved siden av Expressen er den svenske pressens «ekspert» på nazisme), så seg nødt til å innrømme for et års tid siden:

De svenske nazibevegelsene dør ut en etter en. Snart eksisterer de bare i navnet. Alle på en unntagelse — Nordiska Rikspartiet.

Dets leder Göran Assar Oredsson — sier til Aftonbladet:

— I praktiken är det bara vi kvar. Men vi går framåt!

På et spesielt punkt avviker Rikspartiets «nazisme» fra alle de andre gruppernes. Oredsson holder fast på hva mange holder for å være en av de grunnleggende ideer i den klassiske nazisme, nemlig raselæren, som så mange av de «gamle» nazistene i dag fornekter.

Men Rikspartiets linje er her helt klar, og Oredsson trekker konsekvensene av bevegelsens standpunkt. I Nordisk Kamp understreker han stadig at det ville være en katastrofe for Europa og de hvite folkene om Vest-Europa skulle falle Russland i ryggen hvis dette skulle komme i konflikt med China. I en slik kamp er vi alle hvite soldater, hevder han.

Det har funnet sted et

BEFRIELSEN I 1945

da de tyske okkupanter ble erstattet med i tur og orden russiske og vestallierte, skal naturligvis ikke gå upåaktet hen i kongeriket Norge. Det skal behørig festes for alt og alle og selveste regjeringen har latt oppnevne en stor komite som skal lede det he-

vaktskifte i Kreml, betoner han. Russland har måttet overta Tysklands rolle som Midtens rike, og står nå som vokter av det europeiske østen mot Asias veldige menneskemasser.

Vil man forsvare Vestens kultur, da må man forsvare de hvite folkene som jo er bærere av denne kultur, og det gjør man ikke ved å kaste rest-europa inn i en krig mot den eneste gjenværende europeiske stormakt som i dag fører en «hvit» politikk.

Under mottoet «Vi er ikke gårdsdagens siste, men morgendagens første» drar Oredssons Nordiska Riksparti til felts mot de nedbrytende krefter som fullstendig har tatt overhånd i vårt naboland.

— Demokratiet av i dag er et motbydelig miks-maks av utukt, anarki, umoral, kommunisme, storkjeftighet og uansvarlighet, heter det i et nummer av Nordisk Kamp, og hvis det å være for orden, enhet, disiplin og lovlighet er nazisme, da er vi nazister med god samvittighet.

Rikspartiet, som vil lede sitt folk til ny selverkjenning og dåd, har begitt seg inn på en lang og tung vei, men dets unge idealister trosser hets og boikott i full visshet om sannheten i det gammelkinesiske visdomsord, som sier: Bær hver dag en skjepe muld til det samme sted, og du skal bygge et fjell.

le. Og kom ikke og si at den ikke har fått eksperter av ymse slag med. Formannen er således selveste den kjempende kirke, representert v/ Bonnevie Svendsen. Dertil «Kjakan» og lignende folk. Komiteen skal samordne festlighetene og vel også det nye skryt og de nye bautaer. Det eneste som vel ikke skal minnes er de 30 000 NS-folk i fangeleire og fengsler, mishandlingen og rettsovergripene. Det kunne jo virke forstyrrende på de meget humane og demokratiske festdeltagere. Hvis munnlæret holder så lenge får man vel kanskje også en festtale av den mangfoldige pater Marienlyst. Og etterpå blir det dans!

WIESENTHAL

den evige wienerjøde, har påny oppdaget de avdøde Martin Bormann og dr. Mengele lys levende og har under et besøk i Oslo beskrevet oppdagelsene for AFTENPOSTENS medarbeider. Det viser seg at de to nå opptrer i Brasil på et sykehus der, hvor Mengele er lege og Bormann pasient. Han vet til og med under hvilket navn de opptrer. Som noen kanskje vil erindre er dr. Mengele — eller den som dengang ble mistenkt for å være ham — avlivet av en av Zions utsendte med en gift-sprøyte. Men slike små misforståelser får en jo finne seg i for den gode saks skyld. Og en skal vel heller ikke misunne Wiesenthal hans glansnummer, som alltid gjør effekt i pressen, dette påny å oppdage Bormann og Mengele. Ellers var Wiesenthals erend i Oslo å drive reklame for sin siste bok «Solsikken», hvor han drøfter om han gjorde rett da han snudde ryggen til en døende SS-mann som bad om tilgivelse for urett begått mot jøder. I den forbindelse slipper han også til slike eksperter i tilgivelse som Sverre Løberg og Annæus Schjødt.

DET LATER IKKE TIL

å være noen grense for demokrati i dette besynderlige land. Eitersom jo ikke alle i dette land ennå har eksamen artium, så har de venstresradikale som dominerer i Studentersamfunnet funnet ut at også ikkestudenter bør få bli medlemmer av Studentersamfunnet uten annen begrensning enn dette å ha fylt 18 år. Forbausende nok

fikk en imidlertid ikke forslaget vedtatt, men det dukker vel opp igjen skulle vi tro. Hvorfor ikke gjennomføre dette overalt forresten? Slik at enhver kan bli medlem av officersforeningene uten smålige hensyn til rangen, i ingeniørforeningene uten hensyn til yrke og utdannelse osv. Så meget enklere alt ville bli. Og hvorfor ikke la enhver opptre i Stortinget uten hensyn til om de politiske partier hadde latt dem velge eller ikke?

ISRAEL HAR ATOMVÅPEN,

hevder en dansk fhv. prest og Israelforsvarer, Poul Borschenius og han vet vel noe om saken ettersom han har avlagt en rekke besøk i Israel og betegnes av pressen som Israel-ekspert. På den annen side er den bombe, som man ellers under stor norsk tilslutning forsøker å forby bare tenkt som den rene pynten tydeligvis. Man kunne bruke den mot Assuan-dammen, sier Borschenius, «men ødelegger man den, vil det føre til at 20 millioner arabere drukner, og noe slikt ville ikke israelerne finne på å gjøre, til det er de for siviliserte». Så nå vet vi det og kan ta det med ro.

OG NÅR VI NÅ FØRST

er så freidige å nevne Israel, så har gamle, gode Ben Gurion vært i Paris hvor han bl. a. sa at «han ikke ville påstå at den (israelske hær) er verdens beste. Jeg vil imidlertid spørre hvilken hær i verden som er bedre.» Vi tror at Ben Gurion faktisk er inne på noe der og ut fra et rent militært synspunkt må vi gi ham adskillig rett. Det heter ellers i telegrammet at de totusen jøder han talte til i Paris jublet i vilden sky selv da han oppfordret «jøder over hele verden til å emigrere til Israel for å sikre landets eksistens.» Men vi tror knapt jublen betyr at de vil følge det gode forslag.

TO TYSKE STATER

Den nye tyske Brandt-regjering erklærer at den erkjenner eksistensen av to tyske stater og at begge regjeringspartiene er enige om dette. Fridemokratene vil endog gå så langt som til å lage en tysk forbundsstat av de to selvstendige halvdelene. Og vi kan faktisk ikke kritisere dette syn. Det er iallfall

en kjennsgjerning at hvis man setter samling av Tyskland som det dominerende og store mål, så er dette den eneste mulige løsning. Ideologiene begynner ellers å bli nokså møllspiste nå i vår tekniske tidsalder, så det skulle ikke behøve å bety noen alvorlig hindring.

EN MÅ KANSKJE

også se dette i videre perspektiv. Påny har USA bebudet militær tilbaketrekning også fra Europa og det later til at det er adskillig alvor i det den gang. Det er gjort kjent av forsvarsministeren at en lang rekke baser skal legges ned og vi skulle tro at det også gjelder europeiske. USA hevder, som rimelig kan være, at de europeiske NATO-stater heretter selv får bære byrdene og det er jo litt pinlig ettersom det bare kan bety at det eneste land som makter det, Bundes-tyskland må få en militærmakt som svarer til den økonomiske makt. Da er man langt på vei mot de gamle tilstander igjen med et Vesttyskland som er den dominerende europeiske makt både økonomisk og militært. Og skulle så atpåtill en tysk samling bli aktuell politikk, så kan det vel bli pinlig for noen og hver.

TILL SALU

Bandinspelningar av tyska, spanska och italienska marscher, soldatsånger och tal från tiden 1933—1945. 23 st. olika bandsamlingar finns i lager. Prospekt er hålles gratis. Till-skriv JPN Box 10 070, S-600 10 Norrköping, Sverige.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgever A/S Folk og Land

Den svenske «nazileders» barn ser pussig nok både velstelte og veloppdragne ut.